

așa ceva. Se pune chiar la cale ca broșura să se traducă și în alte limbi, nainte de toate în cea polonă și magyară.

Lucrurile stînd astfel, mă așteptam că cele două redacțiuni vor aminti despre lucru, nu de altceva decît ca rudele acelora care au plecat la război să afle că dragii lor fii și bărbați, care se găsesc răniți undeva în niște țări unde nu se cunoaște limba lor, nu sînt lăsați pradă desnădejdei, ci că s-a găsit un modru¹ ca să se poată înțelege cu acei care au luat asupra lor însărcinarea să îngrijească de ei cît se poate de bine.

Mărturisesc că mai totdeauna cînd sosește numărul cu pricina cel dintîi lucru ce-l fac este să mă uit dacă nu cumva se pomenește despre treabă și negăsind, iată cum deslușesc lipsa aceasta. Bănuiesc că exemplarele aceste trimise acum vreo 4—5 săptămîni, sau n-au sosit la adresa lor sau sosind au fost rătăcite din nebagare de seamă între niște hîrtii care, de bună seamă, se grămădesc pe masa d-lor redactori.

Acum, iată rugarea mea. D-ta care te pricepi cît se poate de bine la scris, te rog să te pui să scrii acestor două redacțiuni cîte un răvășel, spunîndu-le cum stă treaba și cam ce doresc de la ei. Apoi să fie spus acolo că acei care ar vrea să se folosească de broșurică, spre scopul amintit, n-au alta de făcut decît să-mi scrie la adresa, Praga 549 II și atunci eu îndată am să le trimet gratuit și franco cîte un un exemplar.

Bucuros aș trimite la dorință și mai multe, păcat însă că fiind partea cea mai mare a exemplarelor la dispoziția Crucii Roșii din Praga, care a luat asupra sa expedierea și în alte țări din Austria, mie însumi mi-au rămas spre împărțire numai vreo cîteva sute de exemplare și trebuie deci să fiu cu cruțare. Căci n-aș vrea să mi se întîmple ca, cerîndu-mi unul sau altul, să nu-i pot trimite nici un singur exemplar.

Cetind cele înșirate de mine, d-ta desigur te vei mira de cutezanța mea cea mare și vei spune: Da, bine am găsit-o căci profesorul acesta din Țara Ceului nu numai că este din cale afară de vorbăreț, dară mai este și un obraznic și jumătate, de-mi cere o slujbă nu tocmai neînsemnată. O recunosc aceasta și mă căiesc dară n-am ce să fac, și mă mai mîngîi cu gîndul că cele ce doresc nu mă privesc atît pe mine, cît mai mult pe bieții compatrioți ai d-tale. Și dacă ai vrea să le faci celor din urmă o slujbă și mai mare, îngrijește te rog ca vestea aceasta, numai vreo cîteva rînduri să fie tipărită și în cîteva jurnale nemțești și magyare din Țara Ungurească, ar fi de ajuns cum urmează: „Prof. universitar din Praga, dr. Ion Urban Jarník, trimite celor interesați o broșurică, care cuprinde niște convorbiri cu soldații răniți de naționalitate română gratuit, și francat. Să se scrie d-sale la Praga 549 II“. Atîta ar ajunge și pentru ziarele ungurești și germane, am primit chiar din Ungaria niște cereri însă foarte puține deoarece despre existența broșurii nu prea se va fi știind.

Se vede că d-ta te întîlnești cu dl. și d-na Bârsean. De aceea te rog — încă o rugare! Ce vei gîndi d-ta despre mine! — să binevoiești să le spui din partea noastră, a tuturor, cum că adeseori ne gîndim la ei, că le urăm tot binele pentru anul viitor și că și familia băiatului meu cel mai mare a venit să ne vază în sf. sărbători ale Crăciunului. Mai încolo, că micuța nepoțică, Bojca,

¹ modru mod, (reg.)